

PAPER_DE_VIDRE_

Número 63, 27/01/14

La Bíblia

**Biel Barnils i Carrera | <http://tintaxinesa.blogspot.com>
(<http://tintaxinesa.blogspot.com>)**

Evangelí apòcrif d'Alberto Caeiro

Era un migdia de finals de primavera quan vaig tenir un somni com una fotografia: Jesucrist, que havia baixat a la Terra, venia pel pendís d'una muntanya. Era un infant que corria per un prat deliciós, arrencava flors i reia fort perquè se'l sentís de lluny.

Havia marxat del Cel perquè allà tot era fals i sempre havia d'estar-hi seriós. De tant en tant, li tocava tornar a ser un home, pujar a la creu, morir-hi, amb la corona, els peus foradats i un drap que li envoltava la cintura.

Ell no podia tenir ni pare ni mare. Fins i tot es deia que son pare era dues persones, un vell anomenat Josep, que era fuster i que evidentment no era son pare, i un altre pare que era un colom estúpid i lleig.

La seva mare no l'havia pogut estimar perquè era una maleta on ell havia baixat del Cel. I volien que precisament ell, que no havia tingut cap pare, prediqués la bondat i la justícia. I què més?

Un bon dia que Déu dormia i l'Esperit Sant volava cel enllà, s'acostà a la caixa dels miracles i en va robar tres: amb el primer evità que descobrissin que s'havia escapat; amb el segon es creà humà i infant tota l'eternitat; amb el tercer va crear un Crist clavat a la creu del Cel, la qual serveix de model a totes les creus que es construeixen als tallers i es venen com a *souvenirs*.

Més tard, va fugir en direcció al sol, però avui viu amb mi al meu poble. És un xiquet rialler i natural a qui agrada collir flors, fruites i oblidar-les. Fins i tot, etziba cops de roc als ases, roba fruites i s'escapa de gossos que l'empaiten. També arremanga les faldilles a les noies que van en rengla amb barrals damunt del cap.

S'ha de dir que a mi m'ho ha ensenyat tot. M'ha ensenyat a mirar les coses, m'indica totes les parts d'una flor, la bellesa d'una pedra quan es contempla llargament. Però també em malparla de Déu, acusant-lo de vell estúpid i xaruc, que escup a terra i diu indecències.

La Verge Maria passa les tardes de l'eternitat fent mitja i l'Esperit Sant es grata amb el bec, ben repapat a les cadires, emporcant-les. I és que tot, al Cel, és ben estúpid, com l'Església Catòlica.

Em diu, per exemple, que Déu no en té ni remota idea de les coses que creà, suposant que fos ell qui les creés, cosa que dubto. Per exemple, diu que els éssers canten la seva glòria. Però els éssers no canten res de res, els éssers existeixen i prou i per això es diuen éssers. Si cantessin serien cantors i no éssers.

Finalment, el Nen Jesús, cansat de despotricar de Déu, se m'adorm entre els meus braços i a coll me l'enduc cap a casa.

Paper de Vidre
Copy Left. pdv@paperdevidre.net